

DE HOOFDLUISMEESTER

I **K** hoorde de twee opgewonden moeders al van ver aankomen.

‘Ik ben er helemaal klaar mee, met die gasten!’

‘Laat Hans het zelf maar doen, komt ie tenminste nog eens dat kantoor uit!’

Ik wachtte de dames op bij de deur van mijn kantoor en zei: ‘Ik zou zeggen: haal een kop koffie, ook voor mij, en kom even je hart luchten.’

‘Het is geen doen. Al die kinderen elke keer na de zomervakantie en na de kerstvakantie controleren op hoofdluis. Voor de leerkrachten komen we áltijd ongelegen, de kinderen schamen zich als we hun naam noemen en weigeren soms mee te gaan. Laat staan als we bij een kind neten ontdekken! Dan zijn de rapen gaar. Dan krijgen we ook nog boze ouders; hoe we het wagen om hun kind een briefje mee te geven dat ze hoofdluis heeft. Alsof wij die eitjes persoonlijk in de krullenbol van hun prinsesje hebben gelegd!’

Toen moeder 1 na deze tirade diep ademhaalde, maakte moeder 2 van de gelegenheid gebruik om het roer over te nemen.

‘En dat gemopper van die Nederlandse moeders, dat hún kind geen hoofdluis kan krijgen, omdat het altijd zijn haren wast. Net of dat iets uitmaakt! Het zijn vaak kinderen waarbij je het niet verwacht. En die dus ook niet in de vakantie naar een of ander thuisland zijn geweest. Maar gewoon hier, in Noord zijn gebleven. Maar het ergste vind ik nog dat we aan het begin van een schooljaar een groepje van een stuk of acht luizenmoeders hebben, met

af en toe een verdwaalde luizenvader, maar dat dit clubje na de kerstvakantie nog maar bestaat uit hooguit drie moeders. En dus zijn wij altijd de pineut!’

Ik liet de dames rustig uitrazen. Toen ze klaar waren keken ze elkaar aan en moeder 1 zei: ‘Zo, dat lucht op.’

‘Oké, een duidelijk verhaal’, reageerde ik, ‘ik snap het probleem. Nu nog een oplossing.’

‘Fijn dat je even naar ons luistert, want we zijn het zó zat! Ik vind het echt een luizenstreek’, antwoordde moeder 2.

Ik schoot in de lach: ‘Fijne woordspeling, op dit moment.’

‘Ja, we worden er echt ingeluisd’, bedacht moeder 1.

‘Gelukkig hebben jullie een luis-terend oor gevonden’, probeerde ik.

‘Genoeg gelachen, nu iets concreets graag’, rondde moeder 2 af.

Ik beloofde dat ik in de eerstvolgende nieuwsbrief een pittig stukje zou schrijven over de urgentie van het je houden aan afspraken, met de nadruk op activiteiten die niemand leuk vindt om te doen, bijvoorbeeld het luizen pluizen.’

De twee moeders beloofden, wachtend op betere tijden, de klus dit keer met zijn tweeën te klaren. Ik bedankte hen, nam me voor twee bossen bloemen op de markt te laten halen voor deze dames en keek in mijn agenda wat het volgende klusje was.

Na een half uurtje besloot ik even een kijkje te gaan nemen. De twee moeder stonden op de gang, voor het lokaal van groep 7. Ik werd verwelkomd met: ‘Ha! Ons luisterend oor. Je bent net op tijd. Er moeten nieuwe luizenkammen worden besteld. En ook wat Prioderm-shampoo. En gel.’

De schoolafpraak was dat kinderen bij wie hoofdluis was geconstateerd een briefje in een gesloten envelop mee naar huis kregen

met de mededeling wat er thuis moest worden gedaan vóór het kind weer naar school kon. Omdat een deel van de leerlingen uit een sociaal zwak milieu kwam, hadden we op school ook een voorraadje luizenbestrijdingsmiddelen aangelegd, voor de zogenaamde noodgevallen.

Dus de kammen en de shampoo snapte ik.

‘Waarom gel?’ wilde ik weten.

De twee moeders keken elkaar aan. Moeder 1 haalde haar schouders op en zei: ‘Gel is lekker glad, misschien glijden de luizen dan uit, breken ze hun pootjes en kunnen ze dus geen eitjes meer leggen.’

Ik keek haar verbijsterd aan, tot ik zag dat haar ogen gingen glinsteren. Toen begon ik te grinniken en zei: ‘Lekker stel zijn jullie. Kan me best voorstellen dat de andere luizenmoeders in de loop van het jaar gillend weglopen.’

‘En bedankt!’ was de reactie.

De deur van het lokaal ging open en een van de jongens van groep 7 kwam de gang op. ‘Moet het echt?’ vroeg hij kribbig. ‘Mijn jas hang ik altijd in een blauwe luizenzak.’

‘Welke zak is dan van jou, Rewan?’ vroeg moeder 2, terwijl ze naar de kapstok keek die naast de deur van het klaslokaal hing.

‘Die... eh... meest rechtse.’

‘Die waar met zwarte stift *Marjolein* op staat geschreven?’

‘Nee, die daarnaast.’

‘O ja, waar *Joyce* op staat.’

Rewan haalde zijn schouders op. ‘Hij is verdwenen.’

‘Ja, ze zijn ook niet te vertrouwen, die rotluizen’, schamperde moeder 2.

Met een diepe zucht ging Rewan zitten. Hij keek mij aan en zei: ‘Wat doet u hier eigenlijk?’

‘Meester Hans is hierna’, zei moeder 1. ‘Hij gaat het goede voorbeeld geven.’

Rewan bleek luizen- en netenvrij te zijn en stond op. Grinnikend ging ik op de stoel zitten. Moeder 1 wroette geroutineerd door mijn kapsel en zei: ‘Je wordt grijs. En ik zie roos. Of..’

Ze aarzelde en vroeg aan moeder 2: ‘Kijk jij eens even. Zie jij wat ik zie?’

‘Ehhh... ja...’, vonniste moeder 2.

‘Hé? Heeft u hoofdluis? Hoe kan dat nou? U bent de directeur, de hoofdmeester?’ riep Rewan verbouwereerd.

Moeder 1 schoot in de lach en reageerde fijntjes: ‘Nou, hoofdmeester, hoofdmeester... Ik denk dat we vanaf nu beter van een hoofdluismeester kunnen spreken.’